

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/332/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617207192
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6617207192.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jany Haluškovej ako členiek senátu, v spore žalobkyne: W. D., nar. X. R. XXXX, B. XXX, XXX XX M., zastúpená Podhorský & Partners, s.r.o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 46 962 000 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO:47 233 516, v konaní o zaplatenie sumy 596,07 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 12Csp/127/2017-72 zo dňa 17. augusta 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II, ktorým žalovanému náhradu trov konania nepriznal **m e n í t a k**, že žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie proti žalobkyni v rozsahu 100%.

III. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu žalobkyne o zaplatenie sumy 596,07 Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 596,07 Eur od 03.05.2017 do zaplatenia zamietol (prvá výroková veta). Druhou výrovkou vetou žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že tento zistil, že dňa 26. marca 2010 bola medzi stranami sporu uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č.8200028129, na základe ktorej zo strany žalovaného ako veriteľa bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 870,- Eur. Splatnosť úveru bola dohodnutá na 36 mesačných splátok, splatnosť 24. deň v mesiaci vo výške 49,39 Eur vrátane úrokov. RPMN za úver v bode 6 zmluvy bola vo výške 70,19 Eur, ročná úroková sadzba bola 70,01%, priemerná RPMN za úver 48,66%. V bode 6 Zmluvy o revolvingovom úvere boli uvedené údaje netýkajúce sa úveru, ale revolvingu, ktorý mal byť poskytnutý v čiastke 687,51 Eur pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 68,44 Eur. Podľa bodu 8 Zmluvy o revolvingovom úvere, dohody o poskytnutí služby, žalobkyňa sa zaviazala ako dlžník zaplatiť žalovanému ako veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 129,49 Eur a za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu sumu 78,48 Eur. Následne dňa 26.03.2010 žalovaný ako veriteľ vypracoval pre žalobkyňu Oznámenie o schválení úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200028129, kde uviedol všetky údaje o schválenom úvere, čo sa týka čísla zmluvy, výšky úveru, splatnosti úveru, výšky mesačnej splátky úveru, dátumu splatnosti prvej splátky, dátumu splatnosti poslednej splátky,

periodicity splácania úveru, dátumu splatnosti splátky v priebehu splácania, celkovú výšku úveru, RPMN, priemernú hodnotu RPMN a taktiež údaje o schválenej výške revolvingu. Z karty klienta mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyni bola vyplatená čiastka 740,51 Eur z titulu úveru, ktorú zaplatila splátkami do 16. mája 2013, celkovo vo výške 1.336,58 Eur. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 11C/9/2015-81 zo dňa 23. februára 2016 súd žalobu žalovaného v postavení žalobcu, o zaplatenie sumy 441,46 Eur s príslušenstvom zamietol. Súd v tomto konaní vyhodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods.1, písm.a) zákona č. 129/2010 Z.z.. V tomto konaní mal preukázané, že žalobkyni ako dlžníkovi bol poskytnutý úver 740,51 Eur, z ktorého splatila sumu 1.336,58 Eur. Žalovanému teda zaplatia viac ako mala a vznikol jej preplatok 596,07 Eur.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že zo strany žalovaného bola vznesená bez bližšej konkretizácie aj námietka premlčania uplatneného práva zo strany žalobkyne. S poukazom na ustanovenie § 107 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka okresný súd zdôraznil, že z listinných dôkazov vyplýva, že žalobkyňa z titulu poskytnutého úveru zaplatila žalovanému 32 splátkami sumu 1.336,58 Eur, pričom poskytnutý úver vo výške 740,51 Eur bol žalobkyňou zaplatený splátkou č. 18 dňa 17. októbra 2011, kedy celkovo zaplatila 18 splátkami sumu 740,85 Eur. Týmto momentom došlo k bezdôvodnému obohateniu a 18. októbra 2011 začala plynúť objektívna dvojročná doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 18. októbra 2014. Pokiaľ žaloba žalobkyne bola podaná na súd dňa 5. mája 2017, bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej objektívnej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj v prípade, ak by sa vznik bezdôvodného obohatenia posudzoval momentom zaplatenia poslednej splátky, čo v prípade žalobkyne bolo dňa 16. mája 2013, objektívna trojročná premlčacia doba by aj v danom prípade uplynula 16. mája 2016. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná na súd dňa 5. mája 2017, bola by aj v takomto prípade podaná po uplynutí trojročnej objektívnej doby. Súd prvej inštancie zdôraznil, že pokiaľ sa aj žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 1. februára 2017, resp. právoplatnosťou rozsudku v konaní sp.zn. 11C/9/2015, subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. S právnym názorom žalobkyne, ktorá poukazovala na úmyselné obohatenie zo strany žalovaného, sa okresný súd nestotožnil, nakoľko žiadnym relevantným dôkazom žalovanému nebol preukázaný úmysel. Úmysel priamy alebo nepriamy by žalobkyňa musela v konaní jednoznačne preukázať. Záver o tom, či ide o zavinenie úmyselné, je záverom právnym, tento právny záver sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Úmyselné konanie musí byť teda pred súdom preukázané, nemožno ho len predpokladať z postupu žalovaného, ktorý žalobkyňa namietala. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnej veci nebolo preukázané úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, a preto v danom prípade uplatnil trojročnú objektívnu premlčaciu dobu.

1.3. Vzhľadom k vyhodnoteniu námietky premlčania ako dôvodnej, sa okresný súd už nezaoberal posúdením samotnej Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26. marca 2010.

1.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 255 ods.1 a § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Žalovanému ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mal za to, že na strane žalobkyne existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré videl v tom, že žalobkyňa poukázala žalovanému viac ako malo byť, čo bolo deklarované rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp.zn. 11C/9/2015. Uzavrel, že by nebolo spravodlivé zaviazat' žalobkyňu k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku I. podala odvolanie žalobkyňa s poukazom na § 365 ods.1, písm. f) a h) C.s.p. a tvrdila, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že žalobkyňa sumu poskytnutú od žalovaného vrátila a dokonca ju preplatila, čím sa žalovaný bezdôvodne na jej úkor obohatil vo výške žalovanej sumy. Konanie žalovaného, ako podnikateľa poskytujúceho úvery a pôžičky, nebolo konaním s odbornou starostlivosťou, jeho konanie predstavuje rozpor s dobrými mravmi za účelom získať vysokú odmenu za poskytnutie finančných prostriedkov. Nakoľko súdy vo viacerých prípadoch judikovali rozpor zmluvnej dokumentácie žalovaného s právnym poriadkom, je zrejmé, že žalovaný prijímal plnenie nad rámec prípustný zákonom úmyselne s vedomím, že ide o plnenie v rozpore so zákonom, či s dobrými mravmi, a to vo viacerých prípadoch. Žalovaný dlhodobo uplatňuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a je zrejmé, že tak robí vedome, s úmyslom obohatiť sa na úkor spotrebiteľov. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku

správne uzavrel, keď jednoznačne konštatoval, že žalobkyňa zaplatila viac ako mala, a teda žalovaný disponuje preplatkom v sume 596,07 Eur.

2.1. Ak okresný súd vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, žalobkyňa sa s týmto názorom okresného súdu nestotožnila a mala za to, že takýto záver je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so skutkovými argumentmi, ktoré preukazujú úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor spotrebiteľov a tieto skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie žalovaného. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný dlhodobu ignoroval zákonné povinnosti (správne uvádzanie RPMN, dlhodobé dojednávania neprímerane vysokých úrokov a poplatkov za poskytovanie úveru, nesprávny postup pri uzatváraní zmlúv), čo sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Aj obchodná stratégia žalovaného namierená voči spotrebiteľom vybočuje štandardu a je agresívna. Nie je neobvyklé, že žalovaný napriek zamietnutiu jeho žaloby, začne vykonávať zrážky zo mzdy na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy alebo opätovne vyzýva spotrebiteľov na zaplatenie sumy, o ktorej bolo rozhodnuté, že na ňu nemá nárok. Žalovaný tak na celom území Slovenskej republiky uplatňuje nekalé praktiky na spotrebiteľoch za účelom získania čo najviac finančných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu ide zo strany žalovaného o úmyselné konanie, uzavrel nespočetne veľa formulárových zmlúv uzatváraných so spotrebiteľmi. Tieto formulárové zmluvy obsahovali viaceré ustanovenia odporujúce dobrým mravom a neboli súladné najmä so zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon č. 258/2001 Z.z.“). Aj z uvedeného dôvodu možno konanie žalovaného považovať za úmyselné a na daný právny spor je potrebné tak aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu. Neznalosť zákona žalovaného v danom prípade neospravedlňovala a ani ho neopravňovala na vymáhanie a prijímanie platieb vo vyššej, než poskytnutej sume. Bola spochybnená dobrá viera žalovaného v poctivom obchodnom styku, ako aj jednoznačný úmysel žalovaného poškodzovať žalobkyňu ako spotrebiteľ, čo vyplýva aj z množstva prípadov na území celej Slovenskej republiky. Žalovaný vedome dohodol neprijateľné obchodného podmienky a tieto zakotvil aj do Všeobecných zmluvných podmienok ako prílohy k formulárovej zmluve. Použitie neprijateľnej podmienky v zmluve o úvere, či určenie neprímerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Žalovaný mohol a mal vedieť, že zmluva nevznikla, či niektoré jej ustanovenia sú v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ako aj to, že žalobkyňa už vrátila viac ako bolo povinná. Napriek tomu si na súde uplatnil žalobou nárok na plnenie z nej, s úmyslom získať ďalšie bezdôvodné obohatenie.

2.2. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia, žalobkyňa v podanom odvolaní tvrdila, že na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu desaťročnú premlčaciu dobu. Na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho sa inak trojročná objektívna premlčacia doba predĺžila na desať rokov odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, ak bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, jednoznačne smeroval k bezdôvodnému obohateniu a existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa poukazuje na neuplynutie objektívnej desaťročnej doby od poskytnutia plnenia žalobkyňou nad jej povinnosť tvrdila, že tento jej záver je správny, v dôsledku ktorého je možné uplatnený nárok žalobkyne priznať s dôrazom na skutočnosť, že o problematike zmluvy sa dozvedela až v samotnom súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Lučenec pod sp.zn. 11C/9/2015, v ktorom ju zastupoval advokát. V tomto smere žalobkyňa poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach, v ktorých v obdobnej veci posúdili objektívnu premlčaciu dobu ako desaťročnú, napríklad rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 7Co/84/2011 z 12. decembra 2011, sp.zn. 3Co/41/2012 zo 06.03.2013, sp.zn. 2Co/9/2012 z 21.02.2013, sp.zn. 5Co/134/2012 z 26.11.2013 a rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 9Co/648/2013 zo dňa 20. februára 2014.

2.3. Žalobkyňa v odvolaní ďalej namietla výkon práva žalovaného, ktorý vzniesol námietku premlčania, nakoľko takýto výkon práva je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka. Vo veci ide o spravodlivé vyriešenie prípadu, tento ústavný princíp musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty, tak ako to bolo vyslovené aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad

vo veci Stagno vs. Belgicko a Zehenter vs. Rakúsko. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným bolo výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku plynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré práva včas neuplatnil. Prihliadnutie na vznesenú námietku premlčania žalovaným je tvrdým postihom vo sfére žalobkyne, keď žaloba bola zamietnutá aj napriek tomu, že žalobkyňa nemohla a nevedela skôr uplatniť svoje nároky a žalovaný sa vedome minimálne s nepriamym úmyslom obohacoval na jej úkor, kedy dokonca žalobkyňa by bola zaviazaná na zaplatenie aj trov konania. Žalobkyňa tvrdila, že v konaní boli preukázané výnimočné dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi a je nutné uprednostniť spravodlivé skončenie sporu pred formálnym zamietnutím žaloby. Nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Poukazované rozhodnutia ESLP sú založené na závere, po ktorého je potrebné osobitne chrániť osoby, ktoré z objektívnych dôvodov nemôžu samy efektívne brániť svoje práva a aj v prípade, ak dôjde ku kolízii požiadavky právnej istoty a práv takejto osoby, je nevyhnutné osobitné charakteristiky takejto osoby zohľadniť. Žalobkyňa vyslovila záver, že súd prvej inštancie formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti.

2.4. Pokiaľ ide o plynutie premlčacej doby, žalobkyňa zdôraznila, že k uplatneniu jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia došlo preukázateľne v dvojročnej subjektívnej dobe. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je v danom prípade rozhodujúci dátum 23. februára 2016, teda deň rozhodnutia súdu o žalobe, ktorou si voči žalobkyňi v tomto spore uplatňoval žalovaný ďalší nárok zo zmluvy, o ktorej súd rozhodol, že je bezúročná a bez poplatkov. Podľa napadnutého rozsudku okresný súd uzavrel, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v objektívnej premlčacej dobe, ktorú nemožno prekročiť. S takýmto názorom súdu žalovaná vyslovila nesúhlas, takýmto spôsobom by vznikla nespravodlivosť na jej strane, kedy nevedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a keď sa túto skutočnosť dozvedela, už nemohla riadne uplatniť svoje nároky na súde. Ak súd formalisticky posudzuje problematiku plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, môže to viesť k absurdným záverom spočívajúcim napríklad v tom, že skôr ako začne plynúť subjektívna premlčacia doba, môže uplynúť objektívna a tak by sa nemohol takýto subjekt dožadovať svojho práva v prípade, ak by zistil až po troch rokoch, že na jeho úkor sa niekto obohatil. Opätovne zdôraznila, že až rozsudkom okresného súdu č.k. 11C/9/2015-81 zo dňa 23. februára 2016 sa žalobkyňa dozvedela, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie a od tohto okamihu jej začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. Používanie a výklad právnych noriem musí byť podriadené aj materiálnemu zmyslu, ktorý rešpektuje základné princípy demokracie. Je potrebné tak odmietnuť čisto formálnu koncepciu právneho štátu; podstata materiálneho právneho štátu spočíva vo výklade platného práva v súlade so základnými hodnotami demokraticky usporiadanej spoločnosti a následne v dôslednom uplatňovaní platného práva bez výnimiek založených na účelových dôvodoch. Na tieto skutočnosti mal okresný súd prihliadnuť, nakoľko ak by postupoval čisto formálne, znemožnil by uplatňovať práva subjektov, ktoré boli „poškodenými“ v prípade poskytnutia úverov a ktoré časom preplatili. Tieto subjekty nemohli uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko čakali na rozhodnutie súdu. Stáva sa, že medzičasom do rozhodnutia súdu uplynie trojročná objektívna premlčacia doba a tým sa znemožní subjektom uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Takýmto postupom je podľa názoru žalobkyne porušená povinnosť všetkých štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia nároku subjektami, ktorým bolo priznané. Je vylúčená taká aplikácia práva súdom, ktorá by odňala spravodlivosť takýmto subjektom napríklad tým, že uplynutím objektívnej premlčacej doby napriek tomu, že poškodený sa ani nedozvie, kto sa na jeho úkor obohatil, súd žalobu zamietne bez toho, aby sa vysporiadal so subjektívnou premlčacou dobou.

2.5. Na základe vyššie uvedených argumentov žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Lučenec zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný čo do výroku o náhrade trov konania. Dôvodil, že napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania popiera princíp zodpovednosti za výsledok sporového konania a dôvody, na ktorých tento výrok založil okresný súd, sú nepostačujúce. Právna úprava pri konaniach o zaplatenie peňažnej sumy, v ktorej dôjde k zamietnutiu žaloby z dôvodu premlčania, neustanovuje výnimku v podobe toho, že žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov konania. Zovšeobecnenie záveru súdu by znamenalo, že žiadny žalovaný, ktorý namietne premlčanie

a súd námietku posúdi ako dôvodnú, by nemal mať nárok na náhradu trov konania. Takýto postup súdu prvej inštancie je v rozpore so zásadou zodpovednosti za výsledok konania v zmysle § 255 C.s.p.. Otázka náhrady trov konania pritom súvisí s vedením konania, ktoré iniciovala žalobkyňa na základe ňou podanej žaloby. Ak žalobkyňa vedome podala žalobu o zaplatenie premlčanej sumy, logicky tak musela spraviť s vedomím možného neúspechu a s tým spojeného následku v podobe povinnosti znášať náhradu trov konania protistrany. Žalobkyňa pritom podala návrh prostredníctvom právneho zástupcu. Podanie návrhu nebolo za situácie, ako keby bol podaný len žalobkyňou bez právneho vzdelania. Súd sa mal zaoberať touto skutočnosťou, a teda tým, že žalobkyňa vstupovala do konania zastúpená advokátom, a preto nie je z rozsudku preskúmateľné, na základe akej skutočnosti by potom žalovanému trovy rovnakého právneho zastúpenia nemali byť priznané. Podľa názoru žalovaného v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, z ktorých by spočívala výnimočnosť a dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom podľa ustálenej praxe medzi dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné zaradiť nepriaznivé osobné majetkové, či rodinné pomery. V tomto smere žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II.ÚS 563/2011-14 z 8. decembra 2011. Z napadnutého rozhodnutia tiež nevyplýva, v čom sú okolnosti natoľko výnimočné, že žalovanému nepatrí ani čiastočná náhrada trov konania. Žalovanému pritom nebola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k aplikácii § 257 C.s.p., čo považuje za odňatie možnosti konať pred súdom. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd v napadnutom výroku zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu alebo, aby v napadnutej časti rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobkyne, v ktorom zotrval na dovtedajšej argumentácii. Tvrdil, že žalobkyňou uvádzané tvrdenia nevychádzajú zo žiadnych konkrétnych a na predmetné konanie použiteľných okolností, nesvedčia o žiadnom konkrétnom a úmyselnom porušení povinnosti zo strany dodávateľa. Žalobkyňa nepreukázala žiadnu vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobkyňu k náhrade trov právneho zastúpenia.

5. V ďalšom vyjadrení žalovaný zdôraznil, že uplatnil ako základnú skutočnosť voči podanej žalobe námietku premlčania, pričom poukázal na kartu klienta, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa vykonala poslednú úhradu dňa 16. mája 2013. Podaná žaloba tak smeruje k uplatneniu nároku, ktorý je v podstatnom rozsahu uplatňovaný po uplynutí premlčacej doby. Pokiaľ žalobkyňa vo vzťahu k objektívnej dobe, ktorá by mala byť podľa jej tvrdenia desaťročná z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, žalovaný uviedol, že takýto záver a tvrdenie žalobkyne nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti alebo v dôkaze, ktorý predložil či označil žalovaný. Predmetná zmluva bola uzavretá dňa 29. marca 2010 a v tomto čase bolo aj na základe kontrol vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou overené, že zmluvy uzatvárané žalovaným majú všetky zákonné náležitosti. Žalovaný tak dôvodne vychádzal pri svojej praxi z toho, že jeho postup je správny a zákonný. Tvrdenia žalobkyne o úmyselne získanom bezdôvodnom obohatení tak nemajú reálny skutkový, ani vecný dôvod. Žalovaný nárok je tak v celom rozsahu premlčaný z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby. V podanom odvolaní žalovaný uplatnil námietku premlčania aj z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby a mal za to, že žalobkyňa sa o svojom údajnom nároku mohla dozvedieť oveľa skôr, ako v konaní pred Okresným súdom Lučenec, ktoré žalovaný inicioval.

6. K vyjadreniu žalovaného sa v ďalšom vyjadrení vyjadrila žalobkyňa, v ktorom opakovane zdôraznila, že skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie (aj keď nepriame) žalovaného. V ďalšom poukázala na argumentáciu použitú v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v podanom odvolaní, vo vzťahu k žalovaným tvrdenému uplynutiu aj subjektívnej doby. Zdôraznila, že žalobkyňa sa o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil, dozvedela až v písomnom vyhotovení rozsudku Okresného súdu Lučenec sp.zn. 11C/9/2015 zo dňa 23. februára 2016. K uplatneniu jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia teda došlo preukázateľne v dvojročnej subjektívnej dobe.

6.1. Žalobkyňa sa vyjadrila aj k odvolaniu žalovaného voči výroku o náhrade trov konania a tvrdila, že v danom prípade boli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovanej nebol nárok na náhradu trov konania priznaný aj napriek tomu, že v konaní bola ako strana úspešná. Ak súd prvej inštancie skutočnosť, že žalobkyňa zaplatila žalovanému viac ako mala, považoval súd prvej inštancie za dôvod osobitného zreteľa, s týmto záverom žalobkyňa súhlasila a opakovane poukázala na to, že

žalovanému bolo zaplatené o 596,07 Eur viac ako malo byť. Táto skutočnosť je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p..

7. Žalovaný v ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne v zásade zopakoval dôvody uvedené vo vyjadrení k odvolaniu.

8. Ďalšie relevantné vyjadrenia vo veci samej podané neboli.

9. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

12. Odvolanie v danom prípade nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. Konaniu vo veci samej predchádzalo konanie vedené pred Okresným súdom Lučenec pod sp.zn. 11C/9/2015, v ktorom žalobca PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. uplatnil proti žalovanej W. D. nárok na zaplatenie sumy 441,46 Eur s príslušenstvom, z právneho vzťahu založeného Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200028129. V konaní 11C/9/2015 súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že považoval uzavretú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, pričom zistil, že žalovaná W. D. uhradila žalobcovi viac, ako mala, a žalobca tak disponuje preplátkom v sume 596,07 Eur. Proti tomuto rozhodnutiu, žalobca (v prejednávanej veci žalovaný) odvolanie nepodal. Už v uvedenom konaní konajúci súd konštatoval, že na žalovanú (v prejednávanej veci žalobkyňu) je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah, založený zmluvou o úvere, je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia zákona č.129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Tento záver nebol spochybnený ani v prejednávanej veci.

12.1. V prejednávanej veci bolo súdom prvej inštancie zistené, že žalobkyni bolo podľa zmluvy o úvere vyplatených celkom 740,51 Eur, žalovanému ako veriteľovi zaplatila sumu 1.336,58 Eur. Poskytnutý úver bol v celosti zaplatený splátkou č. 18 dňa 17. októbra 2011. Posledné plnenie žalobkyňa uhradila žalobkyňa dňa 16. mája 2013. Tieto skutkové zistenia v podaných odvolaniach spochybnené neboli.

12.2 Súd prvej inštancie potom svoje rozhodnutie, ktorým žalobu zamietol, založil v dôsledku podanej námietky premlčania zo strany žalovaného na právnom závere, že došlo k premlčaniu nároku, nakoľko žaloba bola podaná na súd dňa 5. mája 2017, a teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

12.3 Skutkové zistenia okresného súdu žalobkyňa nenamietala. Za správne ich považuje aj odvolací súd. Uzavretie zmluvy o úvere pod č. 8200028129 dňa 26.3.2010 je preukázané predložením jej kópie. Medzi tvrdeniami účastníkov o dobe splácania úveru žalobkyňou nie sú rozpory. Dôležité bolo zistenie okresného súdu, že posledná splátka úveru bola zo strany žalobkyne realizovaná 16.mája 2013 a žaloba na súd podaná 5. mája 2017. Okresný súd vzťah medzi účastníkmi posudzoval ako spotrebiteľský a práve z dôvodu, že žalobkyňa pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupovala

ako spotrebiteľka, správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka na posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovuje pre vydanie bezdôvodného obohatenia dvojitú kombinovanú premlčaciu dobu: subjektívnu, ktorá je dvojročná a objektívnu trojročnú, resp. desaťročnú. Ich začiatok je stanovený vo vyššie uvedených ustanoveniach Občianskeho zákonníka a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé, čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie ktorejkoľvek z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej premlčacej doby. Premlčanie ako právny inštitút je následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Žalobkyňa tvrdí, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až v samotnom súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Lučenec pod sp.zn. 11C/9/2015, v ktorom ju zastupoval advokát. Okresný súd sa zaoberal okamihom kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a konštatoval, že či už tak bolo z listu zo dňa 1.2.2015 (čl.72 spisu pripojeného spisu sp.zn.11C/9/2015 - vyjadrenie vedľajšieho účastníka) alebo právoplatnosťou rozsudku v konaní sp.zn.11C/9/2015, subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Objektívna premlčacia doba v prípade majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu začína plynúť okamihom získania bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd je toho názoru, že v súdnej veci sa tak malo stať úhradami jednotlivých splátok po zaplatení istiny (v konaní 11C/9/2015 okresný súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru) a to splátkami v období od 24.10.2011 do dňa úrady posledného plnenia dňa 16. mája 2013.

12.4 Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasledujúce zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Spôsob uzavretia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným nepreukazuje úmysel žalovaného bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť. V pripojenom spise sa nachádzajú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere, v samotnej zmluve je uvedená výška mesačnej splátky a ročná úroková sadzba. Pre záver, že u žalovaného nie je preukázaný úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť, postačilo zistenie, že o povinnosti žalobkyne platiť úroky z úveru žalovaný žalobkyňu informoval. Odvolací súd síce nesúhlasí s názorom okresného súdu, že trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy bola istina úveru -poskytnutých prostriedkov splatená (18.10.2011), prípadne rozhodným bol deň, kedy bola zaplatená posledná splátka (16. mája 2013). Trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť úhradou jednotlivých splátok na zaplatenie úveru (premlčavala sa každá splátka osobitne) a všetky splátky boli zaplatené viac ako tri roky pred podaním žaloby na súd. Posledná splátka bola žalobkyňou realizovaná 16. mája 2013 (a žalobkyňa netvrdila inak) a žaloba na súd bola doručená dňa 5. mája 2017 po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Uplynutím jednej z premlčacích dôb sa nárok žalobkyne premlčal, preto nebolo potrebné osobitne skúmať, kedy

sa žalobkyňa skutočne o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela, kedy začala a kedy uplynula subjektívna premlčacia doba.

12.5 Žalobkyňa namietla výkon práva žalovaného, ktorým vzniesol námietku premlčania, pretože takýto výkon práva je v rozpore s dobrými mravmi. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods.1 Občianskeho zákonníka). Súdna prax a právna teória pod premlčaním rozumie márne uplynutie doby ustanovenej zákonom na vykonanie práva, v prípade bezdôvodného obohatenia právo na vydanie plnenia z neho sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (subjektívna premlčacia doba). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (objektívna premlčacia doba). Súdna prax a rovnako aj právna teória pod premlčaním teda rozumie márne uplynutie doby ustanovenej zákonom na vykonanie práva. Premlčaním subjektívne právo účastníka právneho vzťahu nezaniká, toto právo nemôže byť súdom priznané, ak bolo povinným účastníkom uplatnené právo podať námietku premlčania. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt (veriteľ) pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil svoje právo v ustanovenej včas, v premlčacej dobe. Inštitút premlčania ponúka východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, keď až po dlhej dobe (s ktorou zákon spája premlčanie) dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa, a tak sa do záväzkových právnych vzťahov účastníkov vnáša právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa bez akéhokoľvek obmedzenia doby úspešnej žalobe zo strany veriteľa. Námietka premlčania predstavuje spravídla efektívny postup - obranu dlžníka proti hrozbe, že až po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo; na druhej strane možnosť tejto námietky donucuje (vedie) veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva. Ide tu o predvídané právne postupy účastníkov záväzkových právnych vzťahov, ktoré zodpovedajú účelu premlčania. Inštitútom premlčania sa vykonáva zásada právnej istoty, a zásada, že právo patrí bdelym.

12.6 V tomto smere žalobca považoval za podstatné spravodlivé riešenie prípadu, ktoré má pred princípom právnej istoty prednosť a zdôraznil, že žalobkyňa márne plynutie premlčacej doby nezavinila (zavinil ho žalovaný, kedy žaloval v pôvodnom konaní žalobkyňu ako spotrebiteľa). Proti žalobkyni by zánik nároku v dôsledku premlčania bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ňou uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje práva včas neuplatnila. Námietkou premlčania a dobrými mravmi sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 1Cdo/148/2004 a uzavrel, že „Dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi“. Zároveň konštatoval, že: „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania tým zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom na príslušnom orgáne svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 10 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napríklad výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a pod“. Rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky pripúšťa aj odlišný záver, ktorý ústavný súd vyslovil v Uznesení č.k. II. ÚS 176/2011 zo dňa 20. apríla 2011, podľa ktorého: „Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do

úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby“.

12.7 Ústavný súd sa v rámci svojho rozhodnutia zaoberal aj žalobkyňou namietanými rozhodnutiami ESLP (Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko), ktoré sú vybudované na myšlienke, podľa ktorej je potrebné v občianskom súdnom konaní osobitne chrániť osoby, ktoré z objektívnych dôvodov nemôžu efektívne brániť svoje práva, a v prípade, ak dôjde ku kolízii požiadavky právnej istoty a práv takejto osoby, je nevyhnutné osobitné charakteristiky takejto osoby zohľadniť. Ak žalobkyňa ako konkrétne dôvody, pre ktoré právo na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnila v premlčacej dobe, považuje skutočnosť, že márne plynutie premlčacej doby zaviniť žalovaný, ktorý ju žaloval v pôvodnom konaní ako spotrebiteľa, resp. že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela až z rozsudku Okresného súdu Lučenec sp.zn. 11C/9/2015), táto argumentácia neobstojí. Iné konanie, iniciované žalovaným nebolo žiadnou prekážkou v uplatnení práva žalobkyne v súdnom konaní, či už samostatným alebo vzájomným návrhom (za účinnosti O.s.p.). Vedomosť o bezdôvodnom obohatení je relevantná vo vzťahu k plynutiu subjektívnej premlčacej doby a nemôže byť dôvodom pre právny záver o tom, že vznesenie námietky premlčania bolo šikanózne a tak v rozpore s dobrými mravmi. Na strane žalobkyne tak neboli tvrdené žiadne také skutočnosti, ktoré by mali objektívny charakter a mali za následok nemožnosť efektívneho bránenia svojich práv žalobkyňou. V tomto smere nemožno opomenúť ani skutočnosť, že zo spisu 11C/9/2015 vyplýva, že vstup do konania dňa 27.10.2014 oznámilo občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, zastúpené JUDr. Patrikom Podhorským, ktoré sa k veci vyjadrilo podaním doručeným Okresnému súdu Lučenec dňa 5.2.2016 v čase, keď ešte časť nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaná nebola. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňu zastupuje advokátska kancelária Podhorský & Partners, s.r.o., konajúca prostredníctvom konateľa - advokáta Patrika Podhorského, pričom v rámci písomného vyjadrenia (doručeného OS Lučenec) občianske združenie vyjadrilo názor, že: „žalovaný ako spotrebiteľ niekoľko násobne preplatil požičanú istinu úveru..., ...žalobca uplatňuje neprímerane vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru, takéto dojednania sú v rozpore s dobrými mravmi, a preto sú neplatné“. Aj z uvedeného vyplýva, že obranu, charakterom blízku bezdôvodnému obohateniu, žalobkyňa použila už v konaní vedenom pred Okresným súdom Lučenec pod sp.zn. 11C/9/2015, aj keď len prostredníctvom vedľajšieho účastníka vystupujúceho v konaní na jej strane. Nič jej však nebránilo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatniť už v rámci premlčacej doby. (Ne)vedomosť o takomto nároku, ktorý jej s prihliadnutím na rozsudok vydaný v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/9/2015 patril, nie je prekážkou, ktorú by spôsobil žalovaný.

12.8 Žalobca namietal s poukazom na materiálny právny štát a plynutie premlčacej doby formalizmus v rozhodovaní súdu prvej inštancie a tvrdil, že kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba, počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že objektívna a subjektívna premlčacia doba začína plynúť odlišne. Kým v prípade subjektívnej premlčacej doby táto začína plynúť do dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď k nemu došlo. Nejde o žiadne výnimočné prípady, že objektívna premlčacia doba uplynie ešte pred tým, ako môže začať plynúť subjektívna premlčacia doba. Nič to nemení na tom, že uplynutím čo len jednej z premlčacích dôb dôjde k premlčaniu práva. Záver súdu prvej inštancie tak nie je formalizmom a absurdným záverom, ale faktom a ustálenou rozhodovacou praxou.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods.1, ods.2 C.s.p. vo veci samej ako vecne správne potvrdil.

14. Žalovaný podal odvolanie proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým mu, ako strane sporu v konaní v celom rozsahu úspešnej, náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 257 C.s.p.. Súd prvej inštancie mal za preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré videl v tom, že žalobkyňa poukázala žalobcovi viac, ako by mu patrilo a nebolo by spravodlivé zaviazat' ju k ďalšiemu plneniu v prospech žalovaného. Takýto záver okresného súdu je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 C.s.p.). Ustanovenie § 257 C.s.p. možno aplikovať, keď sú naplnené predpoklady pre priznanie náhrady trov konania. V súdnej veci podľa princípu úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania patril žalovanému, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, nakoľko súd prvej inštancie žalobu zamietol. Musia však tiež byť dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí ísť o celkom výnimočný prípad. Zo súdnej praxe vyplýva, že pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné

prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, a okolnosti, ktoré viedli strany spory k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. A zistenie, na ktorej súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o trovách založil, takouto skutočnosťou nie je. Je pravidlom, že v súdnom konaní sa uplatňuje nárok na plnenie (zaplatenie, vydanie bezdôvodného obohatenia), a teda nárok na zaplatenie určitej sumy vyplývajúcej z určitého právneho vzťahu, nárok na vrátenie finančných prostriedkov, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podstatou konania pred súdom o zaplatenie finančného plnenia je spor účastníkov o tom, ktorej strane sporu finančné prostriedky patria. Nie je neobvyklým tvrdenie, že nebola zaplatená (vrátená, vydaná) celá čiastka, ktoré vyplýva z právneho vzťahu medzi stranami sporu. Aj v predmetnej veci je podstatou sporu tvrdenie, že žalovaný v dôsledku bezdôvodného obohatenia disponuje finančnými prostriedkami, ktoré mu nepatria. Okolnosti, ktoré sú meritom veci medzi stranami sporu nemôžu byť zároveň považované za dôvody hodné osobitného zreteľa vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania. Ani skutočnosť, že žalobkyňa, zastúpená advokátskou kanceláriou, v konaní uplatnila premlčané právo, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p.. Iné dôvody, ktoré by prípadnú aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. odôvodňovali, žalobkyňa sama a ani prostredníctvom právneho zástupcu v konaní neuviedla. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalovanému, v konaní pred súdom prvej inštancie úspešnému v celom rozsahu, priznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100% podľa zásady zodpovednosti za výsledok.

15. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, čo do vecí samej, ako aj do trov konania pred súdom prvého stupňa, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu odvolací súd priznal proti žalobkyni v rozsahu 100%.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).